

πρὸς τὸ ρωμαϊκὸν κράτος ἐχθροπραξίας καὶ ἔμελλε νὰ ἐξακολουθήσῃ πολεμίως πρὸς τοῦτο διακείμενον. Οὐδὲ ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλως, διότι οἱ ἡγεμόνες αὐτοῦ, οἱ καλούμενοι Σασσανίδαι, ἀποβαλόντες καὶ αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἴχνη τῆς ἑλληνικῆς ἐπιρροῆς, ἥτις ἐσφίξετο εἰσέτι εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας ἐπὶ τῶν προκατόχων αὐτῶν πάρθων βασιλέων, ἐπεχείρησαν ἤδη νὰ ἀνανεώσωσι καθ' ὀλοκληρίαν τὸν βίον καὶ τὸ θρησκευμα τοῦ ἀρχαίου, τοῦ πρώτου περσικοῦ κράτους, συναπαγόμενοι φυσικῶ τῷ λόγῳ τὴν ἀξίωσιν τοῦ ν' ἀνακτήσωσιν ἀπάσας τὰς χώρας τῆς δυτικῆς Ἀσίας ὅσαι πάλαι μὲν εἰς τοὺς Πέρσας ἐκείνους ὑπέκειντο ἤδη δὲ ἐτέλουν ὑπὸ τὴν τῶν Ρωμαίων ἀρχήν. Καὶ ἦν εἰς τὴν ἀξίωσιν ταύτην προσθέσωμεν ὅτι μετ' οὐ πολὺ τὸ θρησκευτικὸν ζήτημα ἀπέβη κυριωδέστατον ἐν τῷ ἀνατολικῷ κράτει καὶ ὅτι ἐντεῦθεν δεινὴ ἐπῆλθεν ἀντίθεσις μεταξὺ τοῦ χριστιανικοῦ καὶ τοῦ ζωροαστρικοῦ δόγματος εὐχερῶς θέλομεν ἐννοήσῃ πῶς αἱ τοῦ πολέμου ἀφορμαὶ κατήγγησαν σχεδὸν ἀδιάλειπτοι. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπεκράτει εἰρήνη μεταξὺ τῶν δύο βασιλέων, ὁ δὲ Κωνσταντῖνος ὠφελήθη ἐκ τούτου ἵνα προστατεύσῃ κατὰ τὸ δυνατόν τοὺς ἐν Περσίᾳ διατελοῦντας πολυαριθμοὺς χριστιανούς. Ἐν γένει τὸ κράτος εἶχεν ἀναλάβει τὸ πάλαι ἀξίωμα. Ἴνα δὲ κατανοήσωμεν τὸ τί κατὰ τοῦτο διέπραξεν ἡ πολεμικὴ ἱκανότης καὶ ἡ σύνεσις τοῦ Κωνσταντίνου ἀρκεῖ νὰ ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν ἀμέσων αὐτοῦ προκατόχων ἀδιάκοποι βαρβάρων ἐπιδρομαὶ καὶ ἀναρχία καὶ πολυαρχία ἐφαίνοντο καθ' ἑκάστην σχεδὸν ἀπειλοῦσαι τὴν διάλυσιν τοῦ μεγάλου ἐκείνου πολιτικοῦ σώματος νῦν δέ, διὰ τῶν ἀγῶνων τοῦ Κωνσταντίνου, ἐταπεινώθησαν μὲν οἱ ἐξωτερικοὶ πολέμοι ἠνωρθώθη δὲ ἡ ἐσωτερικὴ ἐνότης καὶ εἰρήνη.

Ἄλλ' ἐνῶ ὁ βασιλεὺς ἡσχολεῖτο περὶ τὰ γενναῖα ταῦτα ἔργα ὁ κακὸς δαίμων, ὁ Νικομηδείας Εὐσέβιος, παρεσκεύαζεν αὐτῷ νέας δυσχερείας. Τί ὑπέθαλπε τὴν ἀκοίμητον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ πονηρίαν καὶ ραδιουργίαν δὲν εἶναι σαφῶς γνωστόν. Ἄρα γε τὸ κατὰ Ἀθανασίου πάθος; Ἄρα γε ἡ πρὸς τὸν Ἄρειον φιλία; Ἄρα γε προσωπικὰ συμφέροντα; Ἴσως ὅλα ὁμοῦ ταῦτα δὲν ἄφηγον αὐτὸν νὰ ἡσυχάσῃ. Ὅθεν εἶχεν ἀρχίσει πάλιν, οὐχὶ μὲν κατὰ μέτωπον πολεμῶν τὸν Ἀθανάσιον ἀλλὰ μυρίας εἰς αὐτὸν ὑποκινῶν δυσκολίας. Εἰς τὴν Αἴγυπτον ὑπῆρχον, ἐκτὸς τῶν Ἀρειανῶν, καὶ ἄλλαι τινὲς μικροτέρου λόγου ἀξίαι αἰρέσεις, ἰδίως οἱ λεγόμενοι Μελετιανοί, τοὺς ὁποίους οἱ περὶ τὸν Εὐσέβιον μετεχειρίσθησαν νῦν ὡς ὄργανα ποικίλων κατὰ τοῦ Ἀθανασίου συκοφαντιῶν. Τρόντι ἀπὸ τίνος χρόνου παράδοξοι καὶ πολλάκις ὄλως ἀπίθανοι διεδίδοντο κατὰ τοῦ ἱεράρχου κατηγορίαι ἐπὶ καταπίεσι, ἐπὶ ἱεροσυλίᾳ, ἐπὶ δολοφονίᾳ. Οἱ συκοφάνται ἐτόλμησαν νὰ ὑποβάλωσι καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Κωνσταντῖνον τὰς τοιαύτας αἰτιάσεις. Καὶ ἐπέδειξε μὲν ὁ Ἀθανάσιος ἐπανειλημμένως εἰς τὸν βασιλεῦ ὁπόσον αὐταὶ ἦσαν ἀνυπόστατοι ἀλλ' ἐπὶ τέλος ὁ Κωνσταντῖνος ἤρχισε, φαίνεται, νὰ πιστεύῃ μέχρι τινὸς τὰ θρυλούμενα, τόσῳ μᾶλλον ὅσοι οἱ ἀντιπαλοὶ τοῦ ἱεράρχου ἐβεβαίουν ὅτι οὗτος συνέλεγε μεγάλους ἐν Αἰγύπτῳ θησαυροὺς καὶ ὅτι διὰ τῶν θησαυρῶν τούτων παρασκευάζει στάσις κατὰ τῆς βασιλείας. Ὁ Κωνσταντῖνος, ὡς εἶδομεν, εὐκόλως συνεκινεῖτο ἅμα ἤκουεν ἐπιβουλευομένην τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου καὶ ὁ πολιτικὸς τῆς Αἰγύπτου ἑπαρχὸς Φιλάργιος ἔγραψε πιθανώτατα πολλάκις κατὰ τοῦ Ἀθανασίου δυσφορῶν διὰ τὸν ὄγκον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνδρός καὶ διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν εὐλάβειαν ἣν ἔτρεφον πρὸς αὐτὸν οἱ κάτοικοι τῆς χώρας. Ὅθεν ὁ βασιλεὺς δὲν ἤκουσεν ἀδιαφόρως τὰ εἰς τὸν Ἀθανάσιον ἀποδιδόμενα βουλευμάτα καί, προτείναντος ἤδη τοῦ Εὐσεβίου νὰ συγκροτηθῇ εἰς Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης σύνοδος ὄλων τῶν ἀρχιερέων τῆς Ἀνατολῆς ἵνα διευκρινήσῃ τὸ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ὁ βασιλεὺς ἐνέκρινε τὴν πρότασιν. Τότε οἱ φίλοι τοῦ Εὐσεβίου συνῆλθον ἅπαντες εἰς Καισάρειαν· ἀλλ' ὁ Ἀθανάσιος, προβλέ-